СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LVII. Ч. 167. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 21-го ЛИПНЯ 1949. — No. 167. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 21, 1949. VOL. LVII.

ТРИ ЦЕНТИ в Злуч. Держ. Америки ПЯТЬ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — THREE CENTS in the United States; FIVE CENTS Elsewhere

ПРЕЗИДЕНТ ПЕРЕДБАЧУЄ УПАДОК СОВЄТСЬКОЇ ТИРАНІЇ

Шікаґо, 19 липня. — Президент Труман у промові до 50,000 осіб, зібраних на Солджерс Філд з нагоди діямантового ювілею обґанізації Американських Шрайнерів, (масонських лицарів) заповів, що кінець-кінців комунізм мусить упасти, не зважаючи на свої хвилеві тріюмфи, або мусить залишити свій похід на здобуття світу.

Промова президента містила багато важливих думок про вищість демократії над тоталітарними режімами, які він порівняв з передавненими тираніями і ствердив, що ті режіми не всилі заспокоїти бажань народу до кращого життя, як це слідно в демократичнім устрою. Президент підчеркнув, що в совєтськім режімі вже слідно напруження й конфлікти, які будуть зростати. Дальше сказав президент:

„Світ є перетомлений політичним фанатизмом. Світ змучений брехнею, пропагандою й гістерією, викликаною диктаторами. Світ чує відразу до тортур і до політичних скритовбивств. Світ є хворий від політичної системи, яка втримується тільки залякуванням".

Заповівши перемогу демократичного устрою, президент ствердив, що світ звертається до Злучених Держав за проводом у христоноснім поході за миром і З.Д. не сміють завести народів світу в їхніх надіях. Тому наша країна мусить втримувати дальше дотеперішню закордонну політику, яка змагає до підтримання сили Обєднаних Держав, а тепер до втримання Північно Атлантійського Оборонного Договору.

Для підтримки закордонної політики необхідна є внутрішня сила нації. Тому в теперішньому часі нам треба подбати, щоб затруднення робітників і продукцію піднести й поширити. Перед нами лежать ще великі трудноці і ми маємо ще сповнити великі завдання, заки наша країна дійде до повного використання демократичних благодатей, які є нашим найбільшим добром.

Президент приїхав літаком до Шікаґа для виголошення промови а після неї пустився негайно до Вашинґтону.

Перед виїздом він був гостем в повітовій демократичній організації.

ПОМЕР ФРЕНК МОРФІ, ЧЛЕН ВЕРХОВНОГО СУДУ.

Ню Йорк. — Братня організація Львів („Лайонс"), яка саме кінчить свою міжнародну конвенцію в Ню Йорку, оприлюднила пляни будови свого власного міста на великім просторі землі, що лежить 30 миль на південь від Шікаґа. Завязком міста будуть будинки для приміщення головної кватири організації, дальше готель, бібліотека і церква. Тракт землі закуплений коштом 442,000 долярів недалеко місцевости Матісон при шляху Линколна, який перетинає всі стейти Злучених Держав від Атлантику до Пацифіку. Місто має дістати назву „Інтернешенел Ситі" — „Міжнародне Місто". Його почнуть будувати вже в жовтні б. р. Досі ніхто не знає, кільки гроша треба буде на побудову.

СВІДОК НА КОМУНІСТИЧНІМ ПРОЦЕСІ ЗАПЛУТАВСЯ.

Ню Йорк. — У вівторок піднято наново судовий процес проти 11 провідних комуністів, обвинувачених в змаганні до насильного скинення американського уряду. Член судейської лави Джордж Смит подужав настільки, що може брати участь в суді. З черги переслухувано свідка оборони, Деніела Бун Ширмера, який виводить свій рід від піонірської родини Бун. Він каже, що хоче бути тепер піоніром в нових ідеях. Ширмера покликала оборона на заперечення свідоцтва урядового свідка Герберта А. Филбріка, який доводив, що комуністи утримували свою книгарню для тайного поширювання книжок, які вчили способів насильної революції. На перехресний запит прокуратора, кільки він заплатив за книгарню, Ширмер відповів, що не знає. Коли судця Медіна запитався Ширмера, чи він загалом заплатив щонебудь за книгарню, він відповів, що цілком не памятає грошевих транзакцій. Коли його запитували, чо його співробітники були комуністами, він відмовився про це зізнавати під замітом, що не хоче бути донощиком на своїх співпрацівників. Підчас дальших перехресних питань прокуратора він пробував іти вихилясами й викрутасами, доки не заплутався і не потвердив різних тверджень урядових свідків про підпольні комуністичні затії проти обвинувачених.

БІЛІ ТЕРОРИЗУЮТЬ НІҐРІВ НА ФЛОРИДІ.

Ґровленд, у стейті Флорида. —Уряд змобілізував 300 членів Краєвої Ґвардії, для оборони ніґрів перед терором товпи, складеної з білих людей. Товпапа палить ніґерські доми та стріляє з рушниць. Терор вибух для відплати за насилля, сповнене чотирма ніґрами над білим чоловіком і його нареченою. Ніґри ограбили хлопця і знасилували дівчину. Біла довпа змобілізувала свою кавалькаду, яка досі спалима три ніґерські доми. Досі нема жертв у людях.

ВИЩИЙ СУД СТЕЙТУ НЮ ЙОРК ПРИЗНАЄ ВІДОКРЕМЛЕННЯ НІҐРІВ.

Олбені, Н. И. — Апеляційний Суд 4 голосами проти 3 рішив признати за важний розпорядок Метрополитен Лайф Іншюренс Компані, щоб не дозволяти ніґрам наймати мешкання в побудові Стайвезент Тавн при 14 вулиці в Ню Йорку. Цю побудову переведено фондами Метрополитен Лайф і тому власник має право рішати, яких комірників приймати, а яких відкидати, сказано в рішенні суду. Одначе суд пригадав, що закон про будову прилюдних домів забороняє робити різницю між расами.

ТАЙНІ НАРАДИ НАД ВИЯВЛЕННЯМ АТОМОВОЇ ТАЙНИ ДЛЯ ЗАКОРДОНУ

Вашингтон, 19 липня. — Наради над виявленням атомової тайни Великобританії й Канаді перенесено з малого кола знавців у Білому Домі до Спільної Конгресової Комісії Атомової Енергії. Цю опвістку оприлюднено після того, як стало звісним, що вже минулого тижня вібдбулися тайні наради в мешканні президента в Домі Блер між президентом і найвищими дипломатами, військовими й конгресовими урядовцями над питанням, чи Великобританія й Канада мають дістати від Америки інформації для уможливлення їм виробляти свої атомові бомби. Цю вістку виявив сен. Брайен МекМагон, предсідник Спільної Конгресової Комісії Атомової Енергії.

Деякі знавці політичних справ називають нараду в Домі Блер промахом тому, що виявлення атомової тайни мусить бути обосноване окремим законом. Загально панує переконання, що Великобританія поступила в дослідах над атомовою енергією так далеко, що вже сама може виробляти атомові бомби і тільки недостає їй потрібних матеріялів. Кажуть, що Великобританія загрозила Америці, що постарається дістати матеріяли звідки інше, якщо Америка не дасть їй своїх. Саме оці всі вісті приведуть під наради Спільної Конгресової Комісії Атомової Енергії й тому скликання її на наради викликало загальне заінтересування.

ХОЧУТЬ ДОДАТИ КЛЯВЗУЛЮ ДО АТЛАНТИЙСЬКОГО ПАКТУ ПРОТИ ПОСТАЧАННЯ ЗБРОЇ

Вашингтон. — Група впливових републиканських сенаторів виявила несподівано велику рухливість для включення до Атлантійського Пакту додаткової застороги, щоб Америка не була зобовязана постачати в мирні часи зброї для держав, які підпишуть цей договір. Стало звісним, що авторами такої думки є сенатори: Артур Ваткінс, Роберт Тефт і Кенет С. Вері. Президент Труман противиться всяким додатковим обмеженням до пакту й домагається негайного ухвалення його в сенаті. Колишній секретар стейту й війни, Л. Стімсон, заявив, що такі застороги містять в собі небезпеку, що ввесь пакт перепаде в сенаті.

Такі самі думки висловлюють теж інші провідні республиканці, які хочуть ослабити старання сенатора Тефта й інших республиканців.

ПРЕЗИДЕНТ ЗНАЄ ЗМІСТ РОЗМОВИ РЕДАКТОРА З ПАПОЮ

Шікаґо. — На гостині у Джейкоба Арвія, предсідника повітової демократичної організації, президент Труман виявив, що видавець щоденника Ню Йорк Таймс, Артур Гейс Солзберґер, підчас своєї розмови з папою в серпні 1943 р. запевнив папу, що Труман не має виглядів на перемогу при виборах. У пять днів після виборів папа в розмові з Мироном Тейлором, особистим представником през. Трумана, запитався його, чому представник найбільшого американського щоденника помилково інформував папу про передвиборчі настрої Президент пізніше запитував Солзберґера про це, а він відповів, що це не були його погляди, а погляди американських журналістів, які переводили пробне голосування над можливістю вибору президента.

Коли на підставі замітки президента на гостині в Арвія запиталися в Ню Йорку Солзберґера про ці вияви президента, Солзберґер висловив здивування, що такі тайні розмови з папою й президентом доходять до прилюдного відома. Щодо самих виборів Солзберґер заявив, що передвиборчі передбачування в тому часі, як він розмовляв з папою, були оправдані, одначе опісля він признав свою помилку.

БРИТАНСЬКИЙ АМБАСАДОР ВІДБУВ КОНФЕРЕНЦІЮ ЗІ СТАЛІНОМ

Москва, 20. липня. — В місцевій пресі проголошено вчора коротке урядове повідомлення про конференцію новопризначеного британського амбасадора в Москві, сер Дейвида Келі, зі Сталіном в Кремлі. Конференція відбулася з британської ініціятиви і в ній, крім Сталіна, взяв участь теж совєтський міністер закордонних справ, Андрей Вишинський, та кілька осіб зі совєтського уряду і з британської амбасади. Предмету нарад не подано, а єдиним коментарем, що його амбасадор висловив на тему конференції, була його заява, що вона відбулася в „приємній атмосфері". Кілька днів після приїзду до Москви британського амбасадора, приїхав туди теж новоіменований амбасадор ЗДА, адмірал Ален Кірк. Докищо не відомо, чи він теж відбуде нараду зі Сталіном.

ПОГРОЗА МАСОВИХ РЕПРЕСІЙ ПРОТИ КАТОЛИКІВ В ЧЕХІЇ

Прага, 20. липня. — Речник комуністичного уряду Чехословаччини заповів вчора масові репресії проти католицького духовенства, якщоб воно поважилося переводити в життя декрет Конґреґації Святої Столиці в справі екскомунікації комуністів. Він заявив, що „кожний, хто пробуватиме виконати екскомунікаційний декрет Ватикану, вважатиметься за найвищого зрадника, і не тільки він сам, але й його Церква або Чин". Це рішення уряду подано до відома священикам і монахам через міністерство виховання в Празі, стверджуючи рівночасно, що воно не є „осторогою" тільки „повідомленням".

НАСЛІДКИ ЕКСКОМУНІКАЦІЙНОГО ДИКРЕТУ В СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ.

Берлін, 20. липня. — Зі совєтської зони Німеччини повідомляють, що екскомунікаційний декрет Ватикану проти комуністів вже дав перші наслідки, як німці почали масово відступати від створеного комуністами „народного фронту". Німецькі єпископи відбули цілий ряд конференцій в справі інтерпретації декрету та його достосовання до німецьких обставин.

ПОЛЬСЬКИЙ ЄПИСКОПАТ ЗАМКНУВ ХВИЛЕВО КАТЕДРУ В ЛЮБЛИНІ.

Варшава, 20. липня. — Тут повідомлено, що польський католицький єпископат рішив замкнути тимчасово катедру в Люблині, щоби в той спосіб виконати домагання уряду та здержати масове паломництво поляків до того міста. Як уже повідомлено, паломництво до Люблина відбувалося у зв'язку з вісткою, що образ Матері Божої в місцевій катедрі плаче кривавими сльозами.

СТВОРЕНО ЮГОСЛАВСЬКУ П'ЯТУ КОЛОНУ В АВСТРІЇ.

Белґрад, 20. липня. — Тут повідомлено, що в Каринтії, в Австрії, створено новий „демократичний фронт працюючого люду", завданням якого є змагати до прилучення Каринтії до тепер вже „національ-комуністичної" Югославії. Нова партія вже видвигнула цілий ряд „домагань" до уряду Тіта, щоб він рятував словінців з австрійської неволі.

КОМУНІСТИЧНИЙ НАСТУП НА ПІВДЕННИЙ КИТАЙ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ.

Гонґ Конґ, 20. липня. — Масовий наступ китайських комуністичних військ на південну частину країни з успіхом продовжується, як тут повідомляють з поінформованих джерел. Вже перші успіхи комуністиного наступу виявили його цілі, скеровані насамперед на дальше розбиття фронту та головно на дезорганізацію останніх ще урядових сил. Около 200,000 урядовій армії на фронті здовж залізничої лінії Кантон-Ганков загрожує оточення.

ПОВСТАНЧА АРМІЯ ВЖЕ ТЕЖ В КОМУНІСТИЧНОМУ КИТАЮ.

Шангай, 20. липня. — Комуністичні переможці у великій частині Китаю не скривають, що в їхньому запіллі діє вже сильне націоналістичне підпілля, проти якого вони були змушені проголосити „внутрішню офензиву". Протикомуністичне підпілля організується не тільки з розбитих урядових дивізій, але до нього пристають теж численні вояки реґулярних комуністичних військ.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ФІЛЬМ ПРОДЕР ЗАЛІЗНУ ЗАВІСУ.

Франкфурт, 20. липня. — В наступному тижні в німецьких кінотеатрах почнеться висвітлювати приготований американськими військовими властями фільм про „Два Міста", Дрезден в совєтській зоні та Штуттґарт в американській. Оба фільми автентичні. Таємниці накручення фільму в совєтському Дрездені не виявляється. Зруйнований, обдертий і нужденний Дрезден під совєтською владою є страшним контрастом до відбудованого під американським управлінням Штуттґарту.

СОВЄТИ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ УЧАСТИ ІТАЛІЇ В АТЛАНТ. ПАКТІ

ОБВИНУВАЧУЮТЬ ІТАЛІЮ В ПОРУШЕННІ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ МИРОВОГО ДОГОВОРУ.

Лондон, 20 липня. — Згідно з повідомленням московської радіовисильні, уряд Совєтського Союзу звернувся окремими нотами до урядів Злучених Держав Америки, Великої Британії, Франції та Італії, протестуючи проти участи Італії в оборонному Атлантійському Союзі, вважаючи це за порушення зобов'язань мирового договору. Ці висновки совєтський уряд робить на підставі тверджень, що Атлантійський пакт має аґресивний характер та є звернений проти Совєтського Союзу і його сателітів. Москва вважає, що Італія, приступаючи до Атлантійського пакту, порушила своє договірне зобов'язання „здержатись від всякої акції, скерованої проти держав, які підписали договір та консеквентно не приставати до будь-якого союзу або угрупування з аґресивними цілями". Крім того, Совєти вважають, що своєю участю в Атлантійському пакті Італія теж порушила постанову мирового договору про обмеження своїх збройних сил та воєнної індустрії. В ноті сказано виразно, мовляв, Атлантійський договір має „аґресивний характер та є скерований проти Совєтського Союзу і країн народної демократії". Совєтський уряд вислав цей протест у зв'язку з дебатами в італійському парламенті над справою ратифікації Атлантійського пакту.

ЗАХІДНІ СОЮЗНИКИ РЕДУКУЮТЬ ОКУПАЦІЙНІ КОШТА НІМЕЧЧИНИ.

Франкфурт, 20 липня. — Американсько - британська окупаційна Рада в західних зонах Німеччини доручила спеціялістам провірку німецьких окупаційних коштів, з виразною метою зредукувати їх до мінімум. Німеччина зобов'язана покривати всі кошта вдержання окупаційних військ, як теж військової і цивільної адміністрації. Американці і британці вже раніше поробили німцям під цим оглядом великі полекші, головно як йдеться про вдержання окупаційних військ, бо їх вони вдержують вже тепер на власний кошт. Крім того німці зобов'язані покривати цілий ряд видатків, що повстали в наслідок війни, як репатріяцію полонених, вдержування таборів переміщених осіб і т. п. Загальні німецькі окупаційні кошта мали б виносити в тих зонах 5,000,000,000 марок річно, тоді як кошта самих окупаційних сил держиться в таємниці. В майбутньому сама Німеччина мала б покривати головно ті кошта, які вимагала б адміністрація країни і в нормальних обставинах.

ЧЕРВОНІ ДОМАГАЮТЬСЯ ВИБОРІВ В БЕРЛІНІ.

Берлін, 20 липня. — Місцеві комуністичні провідники почали тепер аґітацію за новими „вільними виборами" до міського управління „об'єдиного Берліна". Проти-комуністична соціял-демократична партія зі свого боку веде інтензивно пропаганду в справі виборів до першого парляменту західно-німецької федеративної республіки, і робить це в такій формі, якби в голосуванні мала брати участь теж совєтська зона.

СОВЄТСЬКІ МІСТЕРІЇ З НІМЕЦЬКИМИ ПОЛОНЕНИМИ

Берлін, 20 липня. — На підставі цілого ряду фактів, західні союзники стверджують дивні містерії, що діються з полоненими німцями в совєтському Союзі. Совєти офіціяльно подали, що на терені СССР перебуває ще 197,680 полонених, тоді як тільки побіжні німецькі обчислення стверджують, що там повинно бути ще щонайменше 1,500,000 полонених. Крім того, в останньому Совєти майже припинили загальну репатріяцію полонених і відсилають до Німеччини назад тільки тих, що перейшли комуністичний перевишкіл та яких в самій Німеччині вважається большевицькими аґентами. Інтересно, що всіх німців, які були в західному полоні, Совєти в своїй зоні не допускають до будь-якої публичної служби, зокрема виключають їх від служби в поліції.

ЧЕРГОВА СКАРГА ГРЕЦІЇ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЗМУ В СПРАВІ ВІЙНИ.

Лейк Соксес, 20 липня. — Грецький уряд звернувся до Об'єднаних Націй з черговою скарґою проти Москви та її сателітів, стверджуючи, що вони ведуть проти Греції реґулярну, хоча і формально не виповіджену війну. Потверджуючи факт, що Югославія в наслідок своїх власних непорозумінь з Комінформом здержала допомогу большевицьким партизанам в Греції, грецький уряд наводить докази, що Комінформ тепер почав масове перекидування військ і зброї до Греції через Болгарію і Альбанію.

ДАЛЬШІ НЕПОРОЗУМІННЯ В СПРАВІ СТРАЙКУ В ЛОНДОНСЬКОМУ ПОРТІ

Лондон, 20 липня. — Страйк 15,000 робітників в місцевому порті продовжується, не зважаючи на проголошений через це виїмковий стан в країні. Вчора т. зв. краєва Рада Портової Праці видала страйкуючим робітникам ультимат, закликаючи їх вернутися до праці найпізніше до четверга рано, погрожуючи їм в противному випадку втратою мінімальної платні та цілого ряду інших привілеїв, встановлених законом під час війни. Уряд зі свого боку негайно відповів, що він піддержує домагання повороту робітників до праці, але стверджуючи, що він не бере до уваги будь-які зміни робітничого закону.

СТРАЙК БУДІВЕЛЬНИХ РОБІТНИКІВ В ІТАЛІЇ.

Рим, 20 липня. — Проголошений минулого тижня страйк будівельних робітників поширився вчора на цілу Італію, охоплюючи понад 1,000,000 осіб. Страйк почався на тлі домагання більшої платні і його піддержують обі професійні спілки, комуністична і протикомуністична.

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сіті і Закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

РАХУЮТЬСЯ ТІЛЬКИ З СИЛОЮ І СИЛА ЗАВАЖИТЬ

В Америці, країні вільних людей і вільної думки, являється природним явищем, коли люди про різні проблеми різно думають. Тому теж є різні думки щодо цього, як треба поводитись демократіям у світовому конфлікті з тоталітаризмом. Цей конфлікт, як знаємо, постав у першу чергу через московський імперіялізм і комуністичну агресію та інфільтрацію. Цього міг дехто давніше в Америці не добачувати і не розуміти, тому міг у підході до розвязки советсько-американського конфлікту помилятись. Але інакше ця справа представляється сьогодні. Нині советська наука не є для нікого ніякою тайною, ні советська тактика, ні советські цілі. Про все це можна вичитати в книжках, на все це можна знайти відповіді в промовах і заявах Сталіна та тих, що сліпо виконують його волю. Можна теж переконатись на живих прикладах. Тому годі далі писати про „комуністичну загадку", чи твердити, що політика та ідеологія Кремля міняються, чи теж будувати нові пляни на тому, що демократія згодом таки зговориться з кремлівським тоталітаризмом, хоч не могла зговоритись з гітлерівським. А такі речі діються ще далі, ніби помагаючи розвязувати проблему світового замирення.

Коли в Европі, як пише дехто з американських кореспондентів, слідне відпруження і люди зачали вільніше віддихати, не лякаючись советської нової агресії, як це було досі, то це з людського боку зрозуміле. Люди там так перетомлені, що прямо потребують такої злуди. Зате інакше, коли це відпруження зачинають пояснити якоюсь політичною зміною в Москві, якимсь справжнім нахилом Кремля до угоди. Бо як властиво ті зміни виглядають? Советська пропаганда говорить тепер постійно про Совети як найбільшу силу в світі, теж і в мілітарному розумінні. Син Сталіна вихвалює советську авіяцію як наймодернішу і найсильнішу. На міжнародному полі, коли вірити советській пропаганді, всюди перемога советської дипломатії. Недавня Паризька Конференція — небувалий советський успіх. Президента Трумана прямо лається за те, що відважився заявити, що Паризька Конференція доказала, що американська закордонна політика ступає по розумній дорозі. Ні, якраз навпаки, ця політика нерозумна, пишуть та говорять у Совєтах. Чому ж це робиться, яка ціль такої пропаганди?

На нашу думку це така советська реакція на американську закордонну політику, що перестала бути угодовою і поблажливою супроти Кремля. Це наявний доказ, що американській політиці в Парижі повезло бодай остільки, що не треба було Советам уступати. Плян Маршала так підкопав престиж Кремля в несовєтських країнах, що Кремлеві треба було в власному інтересі поступитись не тільки в Берліні, але й в інших міжнародних справах. Отже ніяка „зміна", а зокрема не є ніяка „гнучкість" кремлівської політики, на яку так дехто рахує. Це заважила сила демократичних потуг.

Отже сила і ніщо інше, а тільки сила є і буде тим, перед чим Кремль буде змушений відступати і через яку буде „міняти" свою політику. Хто буде відносини до Советів на чімсь іншім, грубо на цьому заведеться і грубо за це заплатить. Демократії, поки існує кремлівська диктатура, не повинні навіть припускати до себе такої думки, що можна зменшити зброєння і ослабити поготівля, якщо хочуть вдержатись при житті й видержати боротьбу з московським імперіялізмом та тоталітаризмом.

АБИ УСПІХ БУВ ПОВНИЙ

Батько-Союз в місяці червні добився нового замітного успіху в своїй кампанії за збільшення кількости членів до 55 тисяч з нагоди цьогорічного ювілею 55-річчя існування цеї організації. В тому бо місяці зареєстровано 683 нових членів, в порівнанні з 675 новими членами в місяці травні. Між новоприйнятими членами становлять велику кількість нові іміґранти. Це переконує, що Союзова ідея, яку видвигнули перші українські піонірі в Америці та яка продовж десятиріч розгорнулась тут в могутній всенародний рух, зустрічає належне зрозуміння теж серед нової іміґрації. Нічого дивного, як брати до уваги стан свідомости нової іміґрації. Немає бо свідомого українця, який не поклав би свого підпису під цим Союзовими ідеями, і немає українського патріота, який не бажав би докласти найбільших зусиль для їх здійснення.

Організаційна праця УНСоюзу, зокрема його кампанія за новими членами, могла б в декого зродити думку, що тут йдеться про звичайне для асекураційних підприємств бізнесове „ловлення душ". Без сумніву, що в інтересі УНСоюзу є якнайбільша кількість членів, але не членів за всяку ціну. Організаційна праця Союзу є рівночасно великою освідомлюючою роботою насамперед для самого американсько-українського загалу. Поминаючи всі громадські та патріотичні вартості Союзу, кожний з його членів має рівночасно всі запевнення, що в Союзі він має найкорисніше і найпевніше обезпечення в усіх його різноманітних видах. Він знає, що зложений в Союзі його обезпеченевий гріш ніколи і за ніяких обставин не може пропасти, маючи своє повне забезпечення в багатомільйонових резервах цеї організації. Тим самим кожне обезпечення в Союзі йде тільки на риск організації, а ніколи на риск обезпеченого. Для прикладу навести б хочби такий конкретний факт: Приблизно десять місяців тому до 464 відділу в Ошаві, Канада, був прийнятий новий член з-поміж нових іміґрантів, Іван Каліш. Сума його обезпечення виносила 1,000 долярів. Кілька днів тому він в год. 9-тій рано їхав велосипедом до праці і нещасте хотіло, що переїжджаючи через залізничий тор, згинув на місці від зудару з потягом. Обезпеченевий риск в цьому випадку, як і в багатьох подібних, спадає виключно на УН Союз, що виконує своє зобов'язання згідно зі статутом та волею жертви нещасливого випадку.

Стверджуючи черговий великий організаційний успіх УНСоюзу в місяці червні, хочеться звернути при цьому увагу на одну дуже важливу справу, без якої не тільки не може бути повним організаційний успіх Союзу, але яка може завдати йому і поважну шкоду. Йдеться про виконування членських обов'язків всіми новими членами. Кажемо новими членами, бо хто з давніх членів цих обов'язків не виконував, того вже в Союзі нема.

До перших конкретних обов'язків члена УНСоюзу належить точне вплачування приписаних статутом обезпечевих вкладок. З жалем треба ствердити, що в останньому деяка кількість нових членів, головно з-поміж нових іміґрантів, виказує деякі занедбання під цим оглядом. Секретарі багатьох Союзових відділів жаліються, що не всі новоприйняті члени виконують ті свої статутові зобов'язання. В деяких випадках вже запропоновано і переведено суспензу таких членів, іншими словами — скреслено їх з листи Союзового членства. Не треба додавати, що така процедура наражує організацію та загал її сумлінного членства на поважні втрати матеріяльного порядку. Союз не є політичною партією, якій залежало б на кількості голосів. Це народна громадська організація, що об'єднує людей для спільної праці в змаганні до спільної мети, даючи їм при цьому великі привілеї і користі, але й вимагаючи від них сумлінного виконування передбачених статутом організаційних і громадських обов'язків. Це є чесне ставлення справи і власне воно видвигнуло цю організацію на чоло всіх подібних не тільки українських, але й загальних товариств. Організаційний і громадський успіх цеї найбільшої і наймогутнішої української народної організації на американській землі буде тільки тоді повний і ще більший, як всі члени Українського Народного Союзу виконуватимуть свої обов'язки у відношенні до організації так, як Союз виконує їх у відношенні до них, до цілої нашої громади та до всього українського народу.

ПРОБЛЕМА ЗАБЕЗПЕКИ СТАРИХ

Проєкт комісії палати репрезентантів, який має на меті поширити суспільне забезпечення на ширші кола громадянства, містить теж постанову про підвишку старечої пенсії. Поширення суспільного забезпечення мусить одночасно означати побільшення фондів на ту ціль, бо видатки будуть рости, а найбільше треба буде на пенсійний фонд.

Останній висновок насувається тому, що населення Америки непомірно старіється, тобто не тільки чисельно, але відсотково. За часів Вашинґтона пересічний вік американця виносив 16 років, а в теперішньому часі цей вік дійшов до 30 років життя. Коли зріст віку піде дальше в такім самім відношенні, то в 1975 році він досягне 35 літ.

Коли йдеться про тих, що скінчили 65 літ, то в 1900 році таких стариків було 3,000,000, в теперішньому часі є їх 11,000,000, а в 1975 році буде їх 18,000,000. Само число не було б несподіванкою, якщо б упарі з числом старих людей зростало теж число молодих. Але статистика виказує якраз навпаки. Пропорціонально число старих постійно збільшається, а молодих малє.

Число старших віком зростає в Америці головно тому, що тепер родиться тут щораз менше дітей. Як цей стан представляється, пізнати найкраще по таким прикладі: В 1800 році було 1,342 дітей нижче 5 років на 1,000 жінок у віці від 20 до 44. В 1940 році було вже тільки 419 дітей. Отсе є і найважніша причина, чому населення країни старіється.

Маючи це на увазі люди, що займаються суспільними справами, пригадують, що утримання старших людей вже за 25 років буде пропорціонально більшим тягарем ніж воно є тепер. Статистика з минулих років виказує, що в 1850 році було в Америці 2.6% людей у віці 65 років, в 1900 було їх 4.1%, в 1940 було 6.8%, а в 1950 р. буде їх уже 7.7%.

Люди науки, що займаються статистикою, зіставляють такі цифри не для залякування молодого покоління, але на те, щоб суспільні діячі витягали з цього практичні висновки. Вони звертають увагу загалові, що нація, якої пересічний громадянин стає щораз старшим, виставлена на різні небезпеки не тільки в своєму нутрі, але із закордону. Як приклад того треба б згадати аргумент японців, що їм не чого боятися американців, бо в Америці щораз менше молоді, отже японцям не треба буде боятись американців в далекій майбутності. Японці мали досі завжди велику кількість народин і могли рахувати на боєздатність свого населення на довші часи. Політич-

(Докінчення на стор. 3-тій).

Нова книжка „Українського Квартальника"

Біля три тижні тому опустила друкарську прасу нова, з черги 18-та книжка „Українського Квартальника", публікації, що її видає Український Конгресовий Комітет вже пятий рік під редакцією проф. М. Чубатого.

„Український Квартальник" з кожним новим випуском стає видавництвом кращим не тільки зовнішним оформленням, але також матеріялом, писаним компетентними співробітниками. Як такий може заспокоїти навіть вибагливі вимоги американського читача. „Український Квартальник" став вже в Америці поважною та авторитетною трибуною інформації про Україну, напевно найкращим видавництвом для інформації англо-саського світу.

Остання книжка приносить знов багато цікавих статтей. Вступна редакційна стаття **„Америка, Росія та Народи Поневолені Росією"** взиває американський нарід та уряд не легковажити національних стремлінь народів Росії до незалежности, бо тільки допомога поневоленим народам у їх визвольній боротьбі може помогти демократичним державам ослабляти російський комунізм.

На доказ правильности того погляду редакція передруковує статтю з ульмських „Українських Вістей" під дещо зміненим наголовком" Американська Російська Політика та її Небезпеки". Стаття віддає погляди нових еміґрантів з під Советів на цю справу.

Новий співробітник Квартальника, Андрій Коцевалов, проф. харківського університету, поміщує високо кваліфіковану статтю „Участь Українии в Культурнім Русі Старшого Світу", на тему взаємин українсько-грецьких пів тисячки літ перед Христом. Стаття пересуває початки історії України на 1300 літ скорше.

Кілька ілюстрацій з-перед 2,500 літ.

Український економіст-еміґрант зі Соєтської України, Василь Марченко, помістив інтересну статтю: **„Роля України в Теперішній Советській Пятилітці"**. Стаття насвітлює шляхи, якими йде господарський розвій України по війні під Советами. Господарство України занепадає в користь розвиваючогося промислу в середущій Азії.

Завжди інтересний, проф. **Культура та Москва"** — образ беззаперечної культурної переваги України над Московщиною в 17-тім століттю, себто в часі по Хмельниччині. Москва, присвоївши собі багато здобутків української культури, згодом зробила саме ці присвоєні набутки українського походження підставою для нищення сякої української культурної самостійности.

Центральною статтею тої книжки Квартальника, що й зазначено на обгортці, є стаття проф. Романа Смаль Стоцького: „Конвенція про Народовбивство". Автор завдав собі багато труду, щоби зібрати ці матеріяли, які ясно виказують, що найбільшим народовбивцем в історії людства є Совети, один із конрагентів тої міжнародної умови, а найбільшою жертвою тої злочинної акції Советів є український народ. Автор приходить до заключення, що демократичні народи повинні розоблачити ту облуду Советів та не ратифікувати тої умови, в якій головним контрагентом є головний міжнародний злочинець. Який відгомін викликала ця стаття серед відповідальних кругів американського громадянства бачимо з того, що конгресмен Лоренс Смит з Висконсин подбав, щоб ціла ця 20 сторінкова стаття „Українського Квартальника" була втягнена до протоколів американського Конгресу і там перепечатана.

Молодий українсько-американський вчений, Лев Добрянський, помістив тим разом статтю **„Відновлений Міт про Український Антисемітизм"**. Автор безсторонно розглядає давнішу та нову „пропаганду про мнимий антисемітизм українського народу. Тон статті примирливий, тому викликав прихильний відгомін серед поважних американських жидівських кол. Науково-Дослідчий Жидівський Інститут в Ню Йорку кілька днів по появі тої статті запропонував редакції Квартальника увійти з ним в обмін своїми науковими виданнями.

Відділ: „Біжуча Українська Хроніка", „Огляд Нових Книжок" та „Українські Справи в в Американських та Заграничних Періодиках" приносять багато дрібних відомостей, що насвітлюють всебічно українське життя та займають українське становище до всіх біжучих проблем.

Оце нова частина праці У. К. Комітету та Редакції „Українського Квартальника". „Український Картальник" як орган УККомітету виконує поручення, що йому дав Третій Конгрес Американських Українців у Вашингтоні, три роки тому. Найбільший недовіра мусить признати, що серед англосаського світу робиться інформаційну працю незвичайно корисну для справи визволення українського народу як цілости без партійного сектантства в будь яку сторону.

А тепер питання, як сповняють американські українці свої обовязки супроти УККомітету,

На жаль відповідь не може бути вдоволяюча. Робота У. К. Комітету вимагає конечно гроша. От хочби само видавання Украніського Квартальника ведене в дуже скромних обставинах вимагає річно найменше сім тисяч долярів. Українсько-Американське Громадянство тих своїх обовязків не сповнило до тої міри, що само дальше видавання такого корисного видавництва є поважно загрожене, коли американські українці негайно не освідомлять собі, що не можна такої роботи вести тільки патріотичними фразами. Така праця вимагає жертви гроша і ті гроші У. К. Комітет мусить дістати негайно, коли така праця має бути продовжувана.

К. ПЕТРУС

СОВЄТСЬКІ АРЕШТАНТИ

...ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ОВДУРЕНИМ ЧЕРВОНОЮ ПРОПАГАНДОЮ.

75)

Бо ж ти розумієш, що з думки цих людей складається світова громадська думка, всупереч ґаласові твердолобих Болдуїнів та Чемберленів та їхніх лейбористських двійників. І, нарешті, Давиде, коли б у них, в большевиків, було погано, чи захищав би їх настоятель Лондонського собору? Нехай вже ці великі люди, через свій атеїзм, могли, так би мовити, за деревами лісу не бачити — але вже ця духовна особа, доктор теології й філософії. Ти, Давиде, ще дитина, і не все можеш зрозуміти й відчути, а я — твоя мати, всім єством почуваю, що правда на їхньому боці і визволення трудящих усіх країн несуть вони — совєти. Як хочеш, Давиде, але ми з тобою будемо „там".

Хлопець захоплено слухав міркування своєї матері і нетерпляче чекав того дня, коли він зможе написати і батькові і Мойсеєві до Австралії про те, що вони, нарешті, пірвали з тим клятим капіталістичним світом і їдуть до країни, про яку великий індус Рабіндранат Тагор сказав, — що вона „сотворила чудо"! А потім з океанського пароплава пошле їм радіо-привіт, а з Ленінграду — ціле оповідання!...

— О, мамо, — радів Давид, захлинаючись від щастя, — скоріше збираймося!

Мати радісно й схвильовано цілувала сина і відповідала:

— Ліквідуємося, зберемо трохи грошей і поїдемо... будемо там.

— Так, Давиде, ми будемо там!

І вони приїхали.

— — — — — — — — —

В 1936 році, коли Давидові Ліпману минуло 18 років, він був уже не тільки совєтським підданцем, але й совєтським арештантом — політичним в'язнем по 6 пункту 58 статті з 8-літнім терміном. Про свої страждання, про своє горе й розлуку з матір'ю він розповідав слухачам на трьох мовах. Був недокровний, нервовий та вперто хворів. Літні заполярні тумани, дощі й цинга остаточно підірвали його здоров'я, він ледве тримався на ногах. Хтось влаштував його днювальним палатним, де жили інженерно-технічні робітники, і Ліпман почав відходити. Часом, сидячи біля гарячої чавунної печі, він розповідав можливою російською мовою про життя в Англії, про Лондон, про совєтську закордонну пропаганду та про своє переселення до СССР.

— За віщо ж вони вас так скалічили? — домагалися слухачі.

— Порівняно з лондонським життям ми не жили, а мучились... І нам захотілося назад до Лондону... Але через те, що ми були вже совєтськими підданими, на нашу заяву ГПУ відповіло арештом... Нас арештували й судили, як англійських шпигунів... Маму засудили до розстрілу, але потім, замінивши його десятьма роками, повезли до Караганди, а мене, з восьма роками — в Дудинку.

Наприкінці серпня в Дудинський порт прийшов англійський пароплав з різним устаткуванням для будівництва поліметалічного комбінату і розвантажувався цілий тиждень.

Коли ж праця почала наближатися до кінця, Ліпман, що працював у складі однієї змінної бригади ув'язнених на розвантажуванні, договорився з його командою і... щез.

Зникнення Ліпмана помітили не відразу, тим більше, що в'язні ще не всі конвоювалися і на працю їх вели тільки бриґадири. У бриґаді знали його, як днювального палатки ІТР, якому захотілося заробити на розвантажуванні (праця оплачувалася добре і відрядно, а зароблені гроші видавалося того ж дня). і на його зникнення ніхто не звернув особливої уваги. А в палатці уважали, що Ліпман перебуває десь на розвантажуванні (на таку працю могли відлучатися і днювальні) і теж не надавали значення його відсутності. І тільки через декілька днів таборові чекісти отямились і почали шукати його, але англійський пароплав був уже за Карськими Воротами.

Потім розповідали, що Ліпман перед втечею заходив у палатку. Хотів узяти з собою свого товариша, але, не знайшовши його, трохи покрутився і знов пішов на беріг Єнисеєм.

Пізніше товариш його обережно хвалився:

— Ліпман казав мені, що, якщо команда цього пароплава з Лондону, то він, напевне, знайде там своїх знайомих матросів і тоді — „до побачення"!! Він і мене запрошував, але я побоювався невдачі і трирічного терміну за втечу.

Перебираючи в своїй пам'яті дуже мало вдалих і дуже багато невдалих втеч ув'язнених з далекого Заполяр'я, я не раз згадував про цього світловолосого юнака, який так легко вирвався з цупких лап НКВД.

Де він тепер?

Микола Кокольський.

ПЕРЕД ПЯТИ РОКАМИ

Не тішила нас ні гарна, липнева погода, ні купіль у чистих хвилях річки. Дні і ночі були повні небезпек. Щораз частіше вили сирени на трівогу. Щораз частіще видно було ночами криваві відблиски розривів бомб і щораз сильніше здрігалася важко ранена земля. Війна наближалася до нас з кожним днем все ближче і ближче. Через місто переїздили раз-у-раз різні військові частини. В повітрі чулося небезпеку. Ми чули, що наші дні на рідній землі вже пораховані. Що невідкличио прийде оте завтра, коли треба буде сказати рідним порогам, бувайте здорові! Може і назавжди.

І воно прийшло. Сподіване, несподівано і нагло. Без всякої осторогиі, без попередження. Прийшло у страшній формі наглого налету бомбовиків, що скинули жахливу смерть і завдали важкі рани сотням людей на вулицях та по невеличких, міських домах. І так почалося оте болюче завтра.

У досвітню годину наша мала громадка тихо попрощала дорібок цілого життя, ще раз в порозі обняла сердечним поглядом рідне гніздо, ще раз перехрестилася до самітного, сумного образу Богоматері і вийшла. Сліз не було, хоч серце стискалося з болю. І помандрувала, з невеличкими клунками туди, де синіли карпатські верхи. Ми не були самітні. З нами мандрували тисячі таких же бездомних, як і ми. Ішли в невідоме.

Доля була ласкава для нас. Вона дарувала нам ще кілька днів побуту у рідних Карпатах. Ще і ще впивалися очі рідною красою. Кожна деревина в лісі, кожна квітка, що косичила гірські збіччя, журкіт потічка, мозаїка метеликових крилець, що все було нам близьке, рідне, все те входило в нашу душу. А може прийдеться жити вже тільки такім спогадами рідної землі аж до смерти? Хто зна?

А потім невідкличний, твердий наказ і дальша дорога.

Шлях спинається повільно вгору. Аж до тієї вузкої смуги на хребті, що позначена камяними стовпцями. Дрібна смуга, але яка болюча! Вона ж бо відрізала живий шматок нашого тіла на цілі сотні років. І вона принесла нам чимало горя. То через неї брутальні, мадярські завойовники гатили води Тиси помордованими українськими дітьми. То через неї поліцаї білого орла ломили кости українським дітям у стрийській тюрмі. То тут полювала ненависть на українських дітей, що горіли святим огнем любови до свойого брата. То тут запивали могорич два братанки, мадярський і польський, по добитім торзі, піднімали чарки руками, на яких ще червоніла кров помордованих. Та якраз це злучило їх зі собою. „Спульна ґраніца" була накреслена українською кровю, пролитою ненаситними загрібущими „братанками".

А однак! Забули вони на одну основну засаду, що на злочині не можна ніколи будувати добра, ні свойого особистого, ні загального. А злочин вбивства один із найстрашніших. Бож вбивство то гріх, що кличе до неба о пімсту. І скорше чи пізніше кара мусить прийти, як проста і невідхильна консеквенції злого чину. І вона прийшла. Ще не затихли вівати з обох сторін межі, ще не висохли материнські сльози, ще ледви всякла в землю кров жертв, як уже один братанок впливав власною кровю. Гітлерівський залізний пястук засягнув його. Не на добро вийшла братанкам кривава границя.

Мадярський братанок покищо ще бундючився. Та якраз та бундючність говорила, що поза його плечима страх ходить. Війна котилася нестримно, щораз ближче. А господарка Белі Куна ще була в їхній тямці. І мадяри ставали якісь мякші в відношенні до нас, українських, бездомних утікачів. В пекарні тут і там можна було купити гарний білий хліб без хлібної картки, в ресторані можна було з'їсти добрий обід. Та зовсім довіряти їм не можна було. Не знати, що може встругнути мадярський, гарячекровний степовик. От у прикордонному містечку стрічаємо молодого греко-католицького священика-українця. Земляки з обох сторін кривавої смуги запивають зустріч перлистом вином. Оповідає нам, що католицька, мадярська влада замкнула в тюрму кількох українських католицьких священиків за протидержавний чин... творення церковних організацій. У старім городі Мукачеві, над берегами болотнистої Ляториці, задержуємося деякий час на залізничому двірці. Збирається більший транспорт. Одної ночі пропадає з двірця молодий чоловік, що їхав у службі зі знайомим лісничим. Найшли його другого дня мертвого в міській трупарні. Хто вбив? Защо? Одної днини скочив до залізничого воза нашого транспорту переляканий до краю наш знайомий. Ледви врятувався від мадярських жандармів, що гонили за „шпіоном". Мадярська розвідка цікавилася цілий час нами. Та жах, що ішов з півночи, з далеких карпатських верхів, здержував мадярських патріотів від радикальних потягнень супроти небезпечних українських сепаратистів.

Зате у винницях кипіло життя. Величезні бодні в темних пивницях ледви втримували золотисту рідину, виплекану сонцем на благословенній, наддунайській низині. І лилися перлисті вина струмком у спрагнені горла, мішалися з кровю у набряклих жилах, та глушили страх перед майбутнім, додавали життєвої відваги. Елієн!

Аж врешті прийшло. Невідкличне, неуникниме, як кізметпризначення. Прийшло і вдарило по галасливих та бундючних головах панів і по тихих, задуманих головах рабів. Ударило в першу чергу в „единокровних братів". І хоч хижацька рука брутально душила духове життя, хоч лилася кров, то мадяри не протестували. Це ж нищили тільки українців, це ж замикали тільки українські католицькі церкви. Та давна життєва мудрість каже: Не тішся з чужого нещастя, бо сьогодня мені, а завтра тобі. І знов прийшло те завтра. Попали в тюрму і ті, що колись других туди саджали. Попав туди і найвищий церковний достойник.

Чимало емінeнцій і ексцеленцій покинули рідну землю і стали бездомними, сірими утікачами, такими, як і ті, на яких вони дивилися з призирством. Сьогодні вони підносять голоси протесту і обурення проти насильства над їхньою нацією. І сьогодні не можемо здержатися від терпкої заввваги. Господній закон вічний і незмінний, обовязує завжди і всюди, всіх людей. І ніяка рація, ні особиста, не загальна, не може виправдати його потоптання.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ДІТРОЙТ, МІШ.

Перші заповідники виступу бандуристів.

(Д. К.) Дня 16 липня в одній із українських заль у Дітройті, виступили з концертом три солісти з Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка. Концерт мав цілком інтимний характер, так сказати б при замкнених дверях, **бо перший прилюдний виступ Капелі на американській землі відбудеться аж 2-го жовтня у Дітройті.** Тоді Капеля Бандуристів виступить перед своїми і чужими в повному своєму складі. Після цього вона вже пічне своє турне по всіх більших осередках Америки. Залежить усе від українського громадянства, щоб воно своєю всесторонньою моральною і матеріяльною піддержкою дало змогу Капелі якнайблискучіше виконати свою українську культурно-пропаґандивну місію у Новому Світі. Треба вірити, що наше громадянство зрозуміє своє завдання й гідно виконає його. Всі ми покладаємо великі надії на наших мистців, бо віримо в їх багаті мистецькі спроможності, в їх ідеалізм і любов до рідної пісні й знаємо, яку величезну ролю може відіграти для пропаганди української справи й ширення незбагнутих культурних скарбів України — українська народна пісня.

Концерт відкрив коротким вступним словом невтомний голова місцевого ЗУАДК, адв. Іван Панчук, підкеслюючи, що завдяки жертвенности українського американського громадянства вдалося перевезти з европейської скитальщини Капелю Бандуристів на американську землю, яка завжди була притулком для тих, що шукали свободи, якої не мали у власній Батьківщині. Наші бандуристи, які від 1923 р. не випускали бандури із своїх рук, приходять сюди із самого серця України, щоб нести у широкий світ велике і славне ім'я України та допомогати в боротьбі за її визволення. Нинішній концерт має за одиноке завдання, зібрати хоч невеличкий фонд для допомоги тим бандуристам, які з причини злого здоров'я (тубезкульоза) не мали ще змоги приїхати сюди й мусять лікуватися у Німеччині. Це вказує на дружню повязаність членів Капелі, які почувають себе, як одна родина.

Перед повною залею виступили три солісти: **Ігор Зайферт** (драматичний тенор), **Михайло Мінський** (баритон) та **Ілля Бухковський** (бас). Програма складалася з арій з опер Пуччіні, Верді, Костенка, Лисенка, Тості, Бізе, Россіні, Ґуно, Чайковського та Леонкавалло й з кількох українських народних пісень. Акомпаніювала при фортепіяні п-на Ольга Дубрівна. Мистцям не йшло так показати на цьому концерті красу української пісні, як свою **школу,** свої мистецькі можливості, свій широкий дияпазон мистецької рутини, тому більшу вагу поставлено на арії із світової слави опер, де мистець може повністю виявити свою музичну культуру й голосові вальори. Це не був репертуар Капелі Бандуристів, яка у своїй програмі має майже **виключно українську народну пісню,** — це був репертуар трьох її солістів, які побіч української народної пісні майстерно володіють і найкращими зразками світового вокального мистецтва. Це був доказ, що наші бандуристи не є звичайні аматори пісні й бандури, але професійні артисти з дуже широкою музичною культурою.

Надзичайно вдалий виступ артистів Капелі Бандуристів — тільки заповідники тих соловіїв, що принесуть нам згодом прекрасну весну блискучих виступів цілої Капелі. Трудно сказати, хто був кращий із трьох солістів, бо кожний мав свій жанр, свій мистецький характер і тому в цілості всі вони три разом творили дуже гарну гармонійну цілість. Це виявило й наставлення публики, яка всіх трьох в однаковій мірі нагородила щедрими оплесками й усіх трьох заставила заспівати ще дещо і на додаток. Більшість публики з найбільшим захопленням сприйняла українські пісні — це доказ любови до свого рідного наших американських українців і їх туга за своїм. Блискучо супроводжала солістів на фортепіяні скромна віртуозка — п-а Ольга Дубрівна.

Проблема забезпеки старих

(Докінчення зі стор. 2-гої).

на конюнктура не дала спромоги провірити, на скільки японська теорія була оправдана, одначе це не зменшає стійности аргументу.

Під теперішню пору ми не чуємо остороги перед небезпекою старости в Америці з огляду на боездатність нації, а зате чуємо пересторогу перед великими фінансовими видатками на утримання старого покоління. Пересторога слушна і вимагає серіозної застанови. В першу чергу старша людина не має доволі сил, щоб заробити на свої життеві потреби і на потреби громадянства, серед якого вона живе. Крім того старший чоловік потребує більше часу на відпочинок. Найбільше видатків у старшому віці йде на втримання здоровя та на лікування недуг, отже на цілком непродуктивні справи. Це є речі, на які тепер ціле громадянство мусить звернути увагу.

Коли президент Труман кількома наворотами пригадував у своїх більших промовах потребу забезпечення здоров'я нації дорогою суспільної медицини, то це теж дуже важна справа, хоч дехто хотів би перейти над нею до денного порядку. Думка допомогти робучому населенні в плеканні здоровя від колиски аж до старости, це велика ідея. Вже за нашої памяти медицина продовжила людський вік з пересічних 45 років на 65 років життя. Дальший розвиток медицини продовжить людське втримання здоровя і працездатности нації.

Коли слідити за голосами в газетах, то впадає в очі таке явище: Газети, які заступають інтереси робітничого населення, постійно підтримують ідею суспільного забезпечення здоровя, а інші вказують тільки на великі тягарі, як щоб завести суспільну систему плекання здоровя. Такі газети присвячують мало уваги на додатну сторону цього питання.

Міжтим систематичне плекання здоровя дає нації спроможність виплекати творчі духові й фізичні сили нації. Ідеалізм і охота до вищих здобутків це признаки молодого віку, часто ще перед осягненням зрілого віку. Бувають випадки що вершок інтелектуальної творчости осягає людина заpаз по 20 році життя. Такому молодому вікові завдячуємо багато великих винаходів і розвязку деяких дуже важних наукових проблем. Отже з одного боку треба дбати про здоровя молоді, а молоді думати за старих, щоб могли дожити свого віку по людськи, бо колись і вона сама опиниться в такому самому положенні. Це одначе не зменшає вартости праці старшого чоловіка для себе, свого оточення чи нації. Тільки перенесення турботи за повне забезпечення старих на молодих і одночасне поменшення турбот за долю і здоровя молоді творило б велику небезпеку для майбутности усеї нації. Тому впарі з акцією, яка має добути засоби для піддержки і соціяльної забезпеки старших осіб треба одночасно подбати про засоби для плекання здоровя й розвитку умовин і моральних сил молоді. Коли цього не буде, нація постаріється передчасно і стане тягарем сама для себе.

ПРИЇХАВ ЛЕВ ЛЕПКИЙ

На одному з останніх транспортів нових імігрантів до цеї країни приїхав загально відомий учасник українських Визвольних Змагань, стрілецький старшина, творець стилево-української ноші Українських Січових Стрільців та Української Галицької Армії, один із творців української стрілецької пісні, Лев Лепкий. Навряд чи є хто з українців, який не знав би або бодай не чув би його пісень: „Видиш брате мій", „Ой видно село..." та інших. Майже до всіх своїх стрілецьких пісень він сам писав теж тексти.

Лев Лепкий, це людина незвичайно рухлива, підприємчива, талановита, шляхетна, скромна і дуже товариська. Перед останньою війною він був директором українського лічничо-купілевого заведення в Черчі коло Рогатина, куди з'їздилися перетомлені, та й немічні. Мінеральні води Черча, солідна лікарська опіка д-ра Романа Осінчука, приємна атмосфера між усіми селянами та інтелігентами і приготовані Левком Лепким приємні розради скоро оздоровлювали лікуванців і давали їм силу до нових трудів. Всюди там був невтомний директор Левко Лепкий.

До Злучених Держав він приїхав з жінкою та з інтересними плянами і щирою охотою пригодитися нашій американсько-українській громаді. Досі чули ми тільки його пісні, а тепер матимемо можність пізнати його теж в громадській роботі. **Г.**

Чи Ви є вже членом Українського Народного Союзу? Якщо ні, то памятайте, що Вам не можливо обійтись без забезпечення, а найкраще і найпевніше забезпечення дасть Вам Український Народний Союз!

ГОЛОВНИЙ УРЯД У. Н. СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ:

ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДНИК:
МИКОЛА МУРАШКО,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ЗАСТУПНИК ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА:
ГРИГОРІЙ ГЕРМАН,
9 E. Jackson St., Wilkes-Barre, Pa.

ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА:
МАРІЯ МАЛЕВИЧ,
230 E. Agnew Ave., Pittsburgh 10, Pa.

ГОЛОВНИЙ СЕКРЕТАР:
ДМИТРО ГАЛИЧИН,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ГОЛОВНИЙ КАСІЄР:
РОМАН СЛОБОДЯН,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

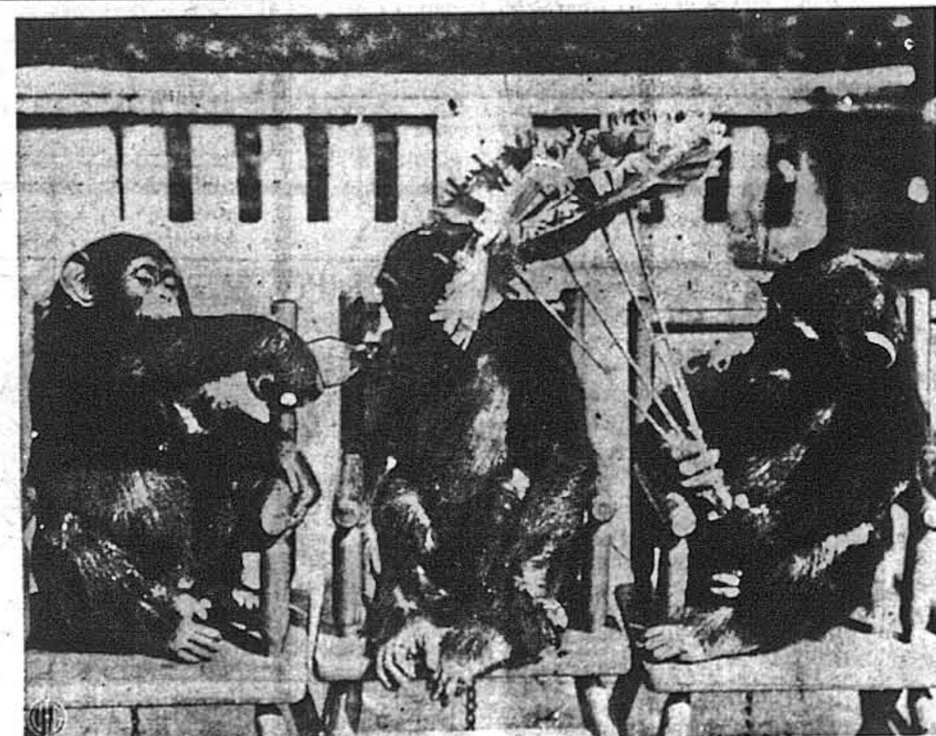
ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

ДМИТРО КАПІТУЛА,
33 S. Hancock St., McAdoo, Pa.
ВОЛОДИМИР ГІРНЯК
1 Craik Ave., Kingsway, Toronto 18, Ont., Canada
Д-р АМВРОСІЙ Т. КІБЗЕЙ,
4651 Broden Ave. Detroit 10, Mich.
ІВАН В. ІВАНЧУК
8930 Manor, Detroit 4, Mich.
СТЕПАН КУРОПАСЬ,
2930 N. Montclaire St., Chicago 34, Ill.

ГОЛОВНІ РАДНІ:

ПАВЛО ДУДА
939 Pierre Ave., Windsor, Ont., Canada.
СТЕФАН СЛОБОДЯН,
4323 N. 16th St., Philadelphia 40, Pa.
ІВАН РОМАНИШИН,
15 — 38th St., Irvington, N. J.
ТАРАС ШПІКУЛА,
5466 W. Haddon Ave., Chicago, Ill.
ВОЛОДИМИР ДІДИК,
6741 Rutland Ave., Detroit, Mich.
ҐЕНОВЕФА ЗЕПКО-ЖЕРЕБНЯК,
1369 Brown St., Akron 1, O.
МИКОЛА ДАВИСКИБА,
41 Rosewood St., Mattapan, Mass.
ІВАН КОКОЛЬСЬКИЙ
23 Fairlawn Ave., P. O. Box 467 Woonsocket, R. I.
ДМИТРО ШМАГАЛА,
4037 Riveredge Rd., Cleveland, Ohio
ОЛЕНА ШТОГРИН
4753 N. Hutchinson St., Phila 41, Pa.
ПЕТРО КУЧМА
95 East 7th St., New York 3, N. Y.

Головна канцелярія У. Н. Союзу знаходиться у власнім домі під числом 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Почтова адреса У. Н. Союзу: P. O. Box 76, Jersey City 3, N. J.
Telephone: BErgen 4-1016

ДЖЕНТЕЛМЕНИ МІЖ ШИМПАНСАМИ.—Ця картина знята в лондонськім зоологічнім городі в часі спеки. В середині сидить собі „Мисс", а два „джентелмени" стараються її охолодити. Цей, що зправа вахлює, а зліва подає лімонаду.

ВАКАЦІЇ В ДЕРЖАВНИХ ЛІСАХ

Американські державні ліси є під управою лісового відділу при департаменті хліборобства. Лісовий уряд опікується тими лісами головно для охорони водяних джерел, але має також прибуток з лісового матеріялу. Багато американців проводять свої літні вакації в тих лісах, використовуючи яких 160 великих районів з лісами, річками, озерами, горами. Розкидані вони по 36 стейтах, в Алясці та Порто Ріко.

Державні — або краще сказати народні — ліси є так різноманітні як і сама природа цеї країни. Здибаємо містичні кипариси в народнім лісі Оцеола у Флориді, гірські полонини та великі смереки й ялиці в лісах Голи Крос в Колорадо та в Виламет, в стейті Орегон; листові ліси в Мишиген та в Апалачських горах Північної Каролайни; величаві червоні дерева в лісах Секвойа, в Каліфорнії.

Народні ліси в цій країні відкриті для всіх. Хто хоче може поставити собі шатро, влаштувати пікнік, купатися, плисти човном, їздити верхи, ловити рибу, полювати. За все інше береться невелика оплата. З продажу продуктів лісу та за користування лісами як пасовиськами, до скарбниці Злучених Держав поступає річно від 4 до 6 мільйонів долярів. Четверта частина прибутку йде до розпорядження тих стейтів та повітів, де знаходяться ті ліси. Плата з відвідувачів береться — дуже поміркована — за певні послуги в найбільш відвідуваних лісах, наприклад за нарубані дрова для ватри, за користування купальнями з обслугою і т. п.

Той, хто бажає, може поставити шатро на спеціяльних площах, хто хоче може це зробити в більш дикій частині лісу. Хто не має свого власного шатра, може, звичайно, дістати місце — за поміркованy ціну — в приватних домах чи в самім лісі, чи недалеко від нього. (є яких 841 таких приватних підприємств, які є під контролею лісового уряду).

В тих лісах є яких 70,000 миль річок, потоків та тисячі озер. Це особливо приваблює тих, хто любить купатися, плавати, плисти човнами. Інших вабить рибальство, полювання. На державні ліси поширюються — за малими виключеннями — стейтові закони щодо полювання та рибальства.

Значок народного лісу — смерека на щиті. Цей значок вказує дорогу до лісу, проте кожний може зайти до управителя лісу, або лісничого і дістати потрібні інформації та місцеві мапи.

Хто плянує цього року провести свої вакації в одним з цих народних лісів, може дістати — без оплати — брошуру під назвою „Нейшенал Форест Вакейшенс" з департаменту хліборобства. За тою брошурою звертатися треба по слідуючій адресі: United States Department of Agriculture, Washington 25, D. C.

Загальна Рада.

ТАКИ ЩЕ ЧАС НА ТАКУ БІДУ!—До такого переконання прийшов дволітній Леррі Смит з Далас, коли порізав лице, намагаючись наслідувати тата і собі голитись.

СПИС ЖЕРТВ

ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ

(Лютий, 1949).

(Продовження).

Йонкерс, Н. Й.: З прощання о. М. Кінаша $40; Петро Вадика $5; Катерина Дрост $5; А. Кмець $5; І. Духівський $5.
Ютіка, Н. Й.: Укр. Прав. Громада Св. Петра і Павла зі спільного обіду $34.50; зложили: по $2: П. Лектей, О. Ю. Боднар, А. Шанайда, Ф. Сливар; по $1: І. Горбовий, Д. Горбовий, Ф. Филинський, Б. Топольницький, Анна Палюх, К. Кофнюк, Анна Филинська, А. Конопельський, М. Гумуницький, С. Романюк, Емілія Левицька, М. Романюк, Емілія Левицька, М. Романів, Юлія Броін, О. Кузьо, І. Сороковський, Н. Барбушак, Анна Гумоницька, М. Слободян, Текля Гасук, М. Читайло, І. Налипа, С. Бадулюк, Ю. Кімаман, решта дрібними.
Корона, Л. Ай., Н. Й.: Анна і Матвій Боднар $10.
Геркімер, Н. Й.: „Центральний Комітет" $142.
Форест Гилс, Н. Й.: Стефан Тураш $50.
Рачестер, Н. Й.: Укр. Амер. Доп. Комітет $400; Ф. Бойерс $5.
Джемейка, Н. Й.: Братство Св. Юрія $44; Іван Кальмук $10.
Вотервліт, Н. Й.: Братство Св. Николая $15; збірка на скитальців $28; Лев Завицький $2; по $1: Ф. Євусяк, М. Грещак, Я. Вовчко, Н. Пoванда, С. Пованда, М. Дичко, А. Филяк, М. Тхір, А. Млинарик, Й. Розенґамбер, П. Пованда, П. Галчак, П. Чухта, О. Усицький, Ф. Войтович, І. Урман, А. Кріль, С. Ковальчик, В. Вовчук, М. Спак, П. Вариха, П. Данюсяк, І. Демнячик, А. Спяк, П. Ковальчик, І. Зендран, Л. Кранят; Укр. Ам. Горож. Клюб $20; збірка в громаді $50; зложили: Українсько-Амер. Горож. Клюб $20; по $5: В. Футулуйчук, О. Спяк; Н. Древецький $3; по $2: П. Ковальчик, Й. Крушельницький, І. Урбан, Л. Завойський, по $1: В. Галайка, І. Легуняк, В. Вовчук, Я. Вовчко, Й. Розенбайґер, С. Михасів, М. Спяк, А. Кріль, О. Ковальчик, М. Дичко, П. Кащак, А. Чура, П. Риганич, П. Данюшяр, С. Футулучук, А. Гобляк, І. П. Гальчак, Н. Завойський, С. Кріль, П. Спяк, С. Михальський, А. Пованда, І. К. Спяк, Ф. Васуля, решта дрібними.
Амстердам, Н. Й.: Іван Дитюк $15.
Ричфилд Спрингс, Н. Й.: Симеон Пронко $5.
Лонг Айленд, Н. Й.: Е. Баланда $10.
Джансон Ситі, Н. Й.: Іван Руцький $10; Марія В. Галушка $10.
Гестінґс он Гудсон, Н. Й.: С. Серединські $10.
Савона, Н. Й.: Петро Войчук, $5.
Гиквилл, Н. Й.: В. Смуток $10.
Трой, Н. Й. Іван Дмитерко $5.
Шікаґо, Ілл.: Українська Громада $80; Стефан Мурин $5; Укр. Арт. Клюб і Укр. Золотий Хрест, збірка зі спільної вечері $50; Укр. Громада з Вест Шікаґо $54.87; Група нових іміґрантів заколядувала $170; Л. Чуйко $5; А. Хомич $5; М. Льоґай $5.
Сісеро, Ілл.: А. Самардак $5.
Аврора, Ілл.: А. Ноґа $5.
Іст Шікаґо, Ілл.: Михайло Стадник $60Стадник $60; Михайло Дорожинський $5.
Джоліет, Ілл.: А. Кочан $5.
Денбури, Конн.: Братство Св. Николая, відділ 381 УНС, коляда $40; зложили: М. Маркевич $5; Й. Вовк $4; по $2: Т. Харит, Я. Козевські, М. Лукашкевич, С. Свернюк, п. Вовк, Д. Іванушка, С. Коник.
Ню Брітен, Конн.: Укр. Прав. Парохія з Різдвяної вечірки $23.85; Андрій Мельник $5.
Ню Гейвен, Конн.: У. Н. С. від-414 $15.
Виндзор, Конн.: С. Іскшак $5.
Андріян, Міш.: Коляду зложили: Стефан і Анна Дідуля $10; Андрій Дідуля $3.
Ейл, Міш.: І. Скочиляс $5.
Дітройт, Міш.: пані М. Маційовська $5; А. Ґазда $5.
Гемтремк, Міш.: Тов. ім. Ю. Голвінського, від. 4 і Укр. Золотий Хрест, відділ 34, зі Свята Соборности $40; з коляди $50.
Вессер, Міш.: Ольга Янос $5.08.
Клівленд, Огайо: Анна Репаржинська $20; Іван Тарнавський $25; Юлія Черноф $25; з похорону Й. Хміль $28.
Янгставн, Огайо: Іван Павловський $12; Тов. ім. Басарабової, відділ 348 У. Н. С. $10.
Парма, Огайо: Й. Труш $5.
Мінерал, Огайо: Дмитро Попович $5.
Вунсакет, Р. Ай.: Комітет Зл. Організацій при Укр. Правосл. Церкві — коляда $205; о. А. Берик $5.
Вест Варвік, Р. Ай.: Кравчук $10.
Менчестер, Н. Г.: Громада при гр. кат. парохії, зі спільного обіду $35; зложили: О. Козоріс $4; по $2: Ю. Датків, П. Кухар, А. Беднарчик, Н. Шуфлят; по $1: Заяць, Лесюк, Семчишин, Голота, Г. Петричкович, Завінський, Бойко, Струк, Мигаль, Бохонюк, Сенидяк, А. Янош, М. Беднарчик, О. Буцак, Ковальчуки, Мигаль, Ярош К., Струга, Мікусь і Качмарський. Решта дрібними.
Тамс, В. Вірджінія: Микита Маґун $5.
Балтімор, Мд.: Союз Українок Америки, від. 59 — „Щедрівка" $75.
Сент Луіс, Мо.: Анна Ґрамоцька $20; Т. Єзуско-Дубицька $36.50.
Портленд, Ореґ.: Тов. ім. Івана Франка, від. 82 УНС — коляда $25; зложили Гавриїл Пелех $5; по $3: Павло Грищів, П. $2: М. Кончак, І. Жуковський, К. Іргарий ; по $1:: Д. Басараба, О. Галій, П. Ягор, М. Білозор, Г. Зварич.зир, Г. Зварич.
Милвокі, Віс.: Василь Яремчук $5.
Гюстон, Тексас: Ольга Петрів $5; М. Балабан $5; Кузьма Максим $4; по $3: Марія Полчій, М. Люлька, Юлія Яблонська, Теодор Танін, Катерина Печерник, Павло Пахолек; по $2: Й. Пиш, С. Кунка, Г. Шуляк, І. Семко, І. Черниґа, К. Єйська, П. Бухта, С. Шиманський, Г. Галик, П. Дністрян, І. Підгорецький, Я. Ондуський, М. Щойоцукра, І. Ґалик, М. Репокіс, Т. Коляс, Й. Патинок, М. Голавчук, Н. Гайдук, Лена Пежак, В. Волонський, М. Шиманський, І. Пущак, Ц. Совірка, о. Гр. Хоміцький, Р. Калакура, П. Скальський, С. Брохівський, Є. Лата, ... Дудич, Г. Гнатко, Ф. Фука, о. Б. Їжак, П. Лагосни; по $1: М. Глинянський, Й. Костів, Т. Волосянський, М. Ґоґоша, П. Миськів, В. Насипани, І. Деревяни, І. Жолківський, П. Бродацка, Н. Поперак, С. Білецкий, Я. Удич, А. Войтович, Л. Заблоцький, Й. Ґоянюк, Л. Сенчишак, І. Федорка, Н. Н., о. Федорович, Т. Галас, Н. Бабій, Г. Юкон, І. Ризванюк, І. Сенявський, А. Шеремета, Х. Радомський, М. Прокопів, Лідія Бурило, М. Шук, М. Філь, Н. Самус, Анна Бозович, Ф. Ясновський, О. Н. Бабек, Анна Щурко, Б. Росс, П. Ленчук, Н. Рузьок, І. Клим, І. Коханюк, А. Кубейло, І. Баранік, М. Рошуший, Г. Безлюк, С. Гриб, Николай Баби, М. Ванат, Н. Дзядзів, М. Гас, Н. Н., Ф. Савчин, О. Клюханович, Анна Єреґа, М. Черни, С. Максимяк, Катерина Мисавка, С. Турчик, М. Мацьков, А. Сцицурка, О. Сиска.

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa.

ШУКАЮТЬ СВОЇХ РІДНИХ

УВАГА: Зголошуючись на Розшуки до З.У.А.Д.Комітету прохається на початку листа доконче подати під яким числом в розшуках було надруковане прізвище особи, яка вас, чи яку ви шукаєте.

За листами чи адресами від скитальників прохаємо звертатись безпосередньо до ЗУАДКомітету, адресу якого подано при кінці.

Зголошуючись на розшуки не забувайте вложити вашу жертву на покриття поштових і бюрових видатків та за витрату часу на полагодження вашої справи.

* * *

ГРУПА — ЛИСТИ ДО:

18550 Владичак Павло, Іван і Микола з села Воля Коблянська, пов. Самбір, від Владичак Дмитра.

18551 Юрчишин Михайло і Васько та Блажко Марія з села Липа, пов. Перемишль, від Юрчишин Евстахії, їхнього брата.

18552 Єднорович Дузько і Коваль Параньќа, від Єднорович Петра з села Гнидава, пов. Зборів.

18553 Веніцька Параска і Добуш Тома з села Креців, пов. Добромиль, від Наталяк Михайла з села Креців.

18554 Ступніцька Марія і Розалія з села Крупско, пов. Жидачів, від Наконечний Гната.

18555 Форналь Михайло, Іван і Дмитро та Фарналь Катерина і Марії з села Сушиця Велика, пов. Самбір, від Форналь Розалії.

8556 Найдух Іван з села Ліщава, пов. Перемишль та Найдух Антрій і Дмитро, від Найдух Івана з села Рудавка, пов. Перемишль.

18557 Боровський Мітрофан Петрович з села Міченки, Чернигівська губ., Україна, від сина Боровський Леоніда.

18558 Стасів Стефан і Федір з села Верчани, пов. Строй, від Душара Івана, сина Матвія і Катерини з дому Романів.

18559 Беславський Іван Данилович з Харкова, опісля з Вілиці Гордієнка, від Бужник Александра з Харкова.

18560 Покізяк Іван з села Лисець, пов. Станиславів, від сестри Пиндус з дому Покізяк Марії, дочки Миколи і Вероніки з дому Гробельна.

18561 Свояків з села Коцюбинці Малі, пов. Гусятин пошукає Мельничук Михайло з тогож села.

18562 Таборові Управи всіх таборів в Німеччині просимо оголосити, що Жупаненко Григір пошукує своїх братів Івана, Василя, Олександра та Алексія і сестру Олександру, замужну Ремарчук.

18563 Свистович Гася з дому Шимечко, з села Башня Долішна, пов. Любачів.

Голоситись на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P. O. Box 1661, Philadelphia, 5, Pa.

Нові іміґранти

Українці, що приїжджають старанням ЗУАДКомітету кораблем „Дженерал Гінцелмен" до порту в Бостоні, в дні 22-го липня:

Петрів Богдан, Олена, Василь, Мирослав; Романишин Павло, Марія, Петро, Василь, Роман, Осипа, Мирослав; Сабат Осип, Катерина; Савченко Людмила; Стахів Тимофій, Анна; Стрільбицький Володимир, Іванна, Ярослав, Олександер; Струк Петро, Меланія; Шаґала Степан, Теодора; Шоробура Тимко, Марія; Талан Павло; Таланова Ангела; Тутка Степан; Ващенко Григорій, Анна; Беднарський Лев, Марія, Іван; Гусак Дмитро, Марія; Ярема Ярослав, Маргарита; Карпус Трофим, Катерина, Валерій; Кузьменко Василь, Марія, Таня, Надія; Мирошниченко Володимир, Теодор, Богдан, Христина, Федір, Наталія; Ничепоренко Іван, Ольга, Олена, Степан; Романчук Іван; Агашук Михайло; Барабаш Ганна; Гуляй Роман, Надія, Борис; Карабіневич Аполінарія; Кучмій Василь; Михайлович Ярослав; Німець Павло; Олексяк Анна; Остапюк Василь; Павлів Михайлина, Галя; Похотнюк Емілія; Сава Василь; Шкарупа Іван, Марія; Штепа Трофим, Анастазія, Нікцай, Роман; Шавальда Володислав, Наталія, Леонтина, Софія; Шепет Андрій, Марія, Василь, Степан, Галина; Вільшинський Петро; Борняк Катерина; Пахолчишин Олександра; Сгуровський Микола, Валентина.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 4. липня 1949 року помер

ІВАН БІЛАК,

член відділу 374 У. Н. Союзу.

Покійний родився в Бостоні, Масс. Оставив жену Елисавету і сестру Аліцію.

Похорон відбувся 8. липня з погребового заведення до католицької церкви, а відтак на Oak Grove Cem. в Медфорд, Масс. — В. И. П.!

М. Кисіль, фін. секр.

Дня 13. липня 1949 р. помер у 54. році життя

ТЕОДОР СИДОРИК,

довголітний член Тов. „Любов", від. 45 У. Н. Союзу в Филаделфії, Па.

Покійний походив зі села Волощі, пов. Дрогобич, Зах. Україна. Полишив у смутку жену Анну і двоє дітей: сина Бенедикта і дочку Марію. Покійного Теодора знало багато місцевих громадян зі щирої жертвенности на народні цілі та з того, що належав до укр. національних організацій.

Похорон відбувся 18. липня з катедральногo храму при Френклин ул. на укр. катол. цвинтар у Факс Чейс. — В. И. П.

М. Ю. Сеник, секр.

ПОШУКУВАННЯ

Хто з Поморянців з Галичини знає місце перебування п. ЙОСИФА КРАЙНИКА, зволить ласкаво подати на адресу:
A. KEDRYNSKY,
179 Beacon Avenue,
Jersey City 6, N. J.

ІВА ПУЛЬС з дому БАЛИЧ, з села Ляшки Королівські, повіт Тернопіль, пошукує брата. Має перебувати в Канаді. Прошу зголоситися на адресу: W. BALLYCH, 61 Shultz St., Winnipeg, Man., Canada. IVA PULS, 516 Supress St., Baltimore 26, Md.

Пошукую тітку ЯРЕМЧУК АННУ, родом з Рудна коло Львова, яка правдоподібно мешкає в Ню Йорку або околиці. Хто знає про її місце замешкання, прошу повідомити на адресу:
ЕВГЕНІЯ з ПАНКЕВИЧІВ ЗЕЛІНСЬКА
c/o Mr. Watkins 3rd
Davidsonville, Maryland.

ТАРЗАН, ч. 2138. Хвилева безпека.

Тримаючи скриньку з цінними оказами, Норма почала котитися вділ по скалі.

Похиле дерево, вистаюче з скали під нею, врятувало її хвилево від смерти.

Малпочоловік почув її оклики і пустився вгору по стрімкім збіччу.

Коли Норма борикалася, щоб утриматися, старе дерево почало вириватися з корінням.